

w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 88) — zaszeregowuje się do najniższej grupy uposażenia, przewidzianej dla danego stanowiska.

§ 4. 1. Pracowników, nie objętych przepisami §§ 2 i 3, zaszeregowuje się na podstawie ustalenia wysokości miesięcznego zarobku za ostatnio pełnioną pracę w oparciu o stawki wynagrodzenia powszechnie obowiązujące w dniu 1 listopada 1950 r. w gospodarce uspołecznionej za dany rodzaj pracy we właściwej klasie przedsiębiorstw (zakładów). Zarobek wypłacany za inne okresy niż miesięczny doprowadza się do stosunku miesięcznego.

2. Obliczona na podstawie ust. 1 kwota miesięcznego zarobku uzasadnia zaszeregowanie pracownika do najbliższej co do wysokości uposażenia grupy zarobkowej, przewidzianej w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 82). Jeżeli kwota obliczona na podstawie ust. 1 równa się średniej arytmetycznej pomiędzy dwiema grupami uposażenia, następuje zaszeregowanie do grupy o niższym uposażeniu.

§ 5. W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie Minister Finansów na wniosek przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej może zaszeregować pracownika do grupy uposażenia bezpośrednio wyższej niż przysługująca według przepisów §§ 2—4.

§ 6. Minister Finansów za zgodą Prezesa Rady Ministrów określi zasady zaszeregowania pracowników, którzy nie podpadają pod przepisy §§ 2—4.

§ 7. 1. Zaszeregowania oraz ustalenia okresów służby zaliczalnych do wysługi emerytalnej dokonają prezydium wojewódzkich i powiatowych rad narodowych (wydziały finansowe), które przed dniem 1 listopada 1950 r. wypłacały zaopatrzenie emerytalne. Prezydium powiatowych rad narodowych dokonają powyższych czynności również w przypadku, gdy zaopatrzenie było wypłacane przez prezydium rad narodowych niższego stopnia.

2. Jeżeli do dnia 1 listopada 1950 r. zaopatrzenie emerytalne nie zostało jeszcze przyznane lub było wypłacane nie przez prezydium rad narodowych, czynności, określonych w ust. 1, dokonają prezydium wojewódzkich rad narodowych.

3. Właściwość terytorialną określa się według miejsca ostatniego zatrudnienia, a jeżeli ono znajduje się poza obszarem Państwa — według miejsca zamieszkania osoby uprawnionej do pobierania zaopatrzenia emerytalnego.

4. Od decyzji w przedmiocie zaszeregowania i ustalenia okresu wysługi emerytalnej służy osobie interesowanej odwołanie w ciągu dni 30 od dnia doręczenia decyzji.

§ 8. 1. Odwołania od decyzji prezydium wojewódzkich i powiatowych rad narodowych (wydziałów finansowych) rozpoznają ostatecznie komisje odwoławcze.

2. Komisje odwoławcze będą działały przy prezidiach wojewódzkich rad narodowych.

§ 9. Decyzje ostateczne i nie zaskarżone w terminie przesyła prezydium właściwej rady narodowej Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu celem dokonania wymiaru zaopatrzenia emerytalnego.

§ 10. Minister Finansów za zgodą Prezesa Rady Ministrów określi w drodze rozporządzenia skład, organizację komisji odwoławczej, tryb postępowania przed nią i sposób pokrywania kosztów związanych z postępowaniem odwoławczym.

§ 11. Przepisy niniejszego rozporządzenia, dotyczące prezydium wojewódzkich rad narodowych, mają zastosowanie również do prezydium rad narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi, dotyczące zaś prezydium powiatowych rad narodowych — do prezydium miejskich rad narodowych miast stanowiących powiaty.

§ 12. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Finansów.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

101

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 lutego 1951 r.

w sprawie zmiany zasad wynagradzania pracowników administracji zakładów naprawczych parowozów i wagonów przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“.

Na podstawie art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 43, poz. 312) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze normuje uposażenie pracowników zatrudnionych w administracji zakładów naprawczych parowozów i wagonów przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“.

§ 2. Ustanawia się 12 kategorii uposażenia zasadniczego według następującej tabeli:

Kategoria uposażenia	miesięcznie złotych
1	830
2	740
3	680
4	610
5	550
6	490
7	440
8	400
9	360
10	320
11	290
12	270

Tabelą tą nie są objęci pracownicy finansowo-księgowi.

§ 3. Dla pracowników finansowo-księgowych ustanawia się uposażenie według poniższej tabeli:

Kategoria uposażenia	miesięcznie złotych
I	830
Ia	740
II	680
III	610
IV	550
V	490
Va	440
VI	400
VII	360
VIII	320

§ 4. Pracownikom zatrudnionym na obszarze miast: Elbląga, Gdańska, Gdyni, Sopotu, Szczecina oraz powiatów: elbląskiego, gdańskiego, morskiego, szczecińskiego i wolińskiego przysługuje dodatek lokalny w następującej wysokości:

w kategorii uposażenia	kwota dodatku
1 lub I	63,— zł miesięcznie
2 „ Ia	56,70 „ „
3 „ II	50,40 „ „
4 „ III	47,25 „ „
5 „ IV	44,10 „ „
6 „ V	40,95 „ „
7 „ Va	37,80 „ „
8 „ VI	34,65 „ „
9 „ VII	31,50 „ „
10 „ VIII	28,35 „ „
11	25,20 „ „
12	22,05 „ „

§ 5. Ustanawia się 4 stawki dodatku funkcyjnego w następującej wysokości:

1 stawka	189,— zł
2 „	126,— „
3 „	94,50 „
4 „	63,— „

§ 6. Kierownictwu zakładów naprawczych parowozów i wagonów zatrudniających ponad 3.000 pracowników Minister Komunikacji może przyznać wyższe stawki dodatku funkcyjnego, niż wymienione w § 5, nie przekraczające 378 zł.

§ 7. Tabelę zaszeregowania i zasady premiowania ustali Minister Komunikacji w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 8. W czasie otrzymywania wynagrodzenia według zasad, określonych w niniejszym rozporządzeniu, pracownicy nie mają prawa do uposażenia służbowego określonego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 55, poz. 309, z 1946 r. Nr 51, poz. 288 i Nr 52, poz. 295 oraz z 1949 r. Nr 14, poz. 89).

§ 9. Na czas otrzymywania wynagrodzenia według zasad niniejszego rozporządzenia zawieszają się stosowanie §§ 9 i 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. o służbie w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 52, poz. 299, z 1949 r. Nr 61, poz. 476 i z 1950 r. Nr 32, poz. 296).

§ 10. Pracownicy zachowują prawo do świadczeń przysługujących pracownikom publiczno-prawnym przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“.

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 marca 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

102

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 lutego 1951 r.

w sprawie uposażenia sędziów, asesorów i aplikantów sądowych.

Na podstawie art. 5, 6, 7 ust. 1 i 2 i art. 8 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kwoty uposażenia zasadniczego przewidzianego w art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) określa się dla sędziów podlegających przepisom prawa o ustroju sądów powszechnych i sędziów sądów ubezpieczeń społecznych, jak następuje:

Grupa uposażenia	miesięcznie złotych
I	1.323,—
II	1.071,—
III	913,50
IV	787,50

§ 2. Uposażenie zasadnicze według kwot określonych w § 1 otrzymują:

- 1) w grupie I — Prezesi Sądu Najwyższego i Prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych,
- 2) w grupie I lub II — sędziowie Sądu Najwyższego, wiceprezesa i sędziowie Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, prezesi i wiceprezesi sądów wojewódzkich oraz prezesi okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych,
- 3) w grupie II lub III — sędziowie sądów wojewódzkich, wiceprezesi i sędziowie okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych, prezesi i wiceprezesi sądów powiatowych,
- 4) w grupie III lub IV — sędziowie sądów powiatowych.

§ 3. 1. Grupę uposażenia sędziom w sądownictwie powszechnym przyznaje Minister Sprawiedliwości.